

Til § 5.

Udvalget formener, at Uhre, Pibebevædere og Krudt udtrykkeligt bør nævnes som Gjenstande, hvorfor ingen Erstatning ydes.

Til Nr. 4. 2 Mk. for en Hest om Dagen bør efter Comiteens Formenting nedsættes til 1 Mk. 8 Skj, da den daglige Ration efter det fjendtlige Rational-Forspleinings-Reglement § 5 var 7 Kander Havre a 2 Pund for den svære, 6 deslige for den lette Ration, 4 Pd. Hø og 4 Pd. Straa for begge Rationsarter. For en Soldat var Rationen fastsat til sædvanlig dagligen: 1½ Pd. Brød eller 1 Pd. Tvebak, ¾ Pd. Kjød eller ½ Pd. Fleff, 12 Lod Kageemeel eller 6 Lod Riis eller 10 Lod Grubbezgryn eller Gryn, eller ½ Pd. Grter eller 3 Pd. Kartofler, 1½ Lod Salt og ⅛ Quart Brændevin eller 1½ Lod brændt Kaffe, og Udvalget finder sig derfor ikke foranlediget til heri at foreslaae nogen Nedsættelse i den herfor fastsatte Betaling.

Til § 6.

Udvalget nægter ikke, at det ved at skulle gjøre Forslag om Beviset er i Forlegenhed, da det paa den ene Side synes ubilligt mod de Skabelidte i alle Tilfælde at fordre fuldt Beviis, hvilket under mange Omstændigheder ikke vil kunne tilveiebringes, og det paa den anden Side dog heller ikke kan gaae an, at ethvert Forlangende om Erstatning skal tages til Følge. Udvalget tør ikke dølge for Thinget, at det ved at gennemgaae de forskjellige Amtscomiteers Forhandlinger og Indstillinger er kommen til den Overbeviisning, at der er fremkommet mange høist ubillige Krav paa Erstatning, og at disse ikke af alle Amtscomiteer have mødt den tilbørlige Modstand.

I Amtscomiteernes Indberetninger har Udvalget ikke foresundet noget Materiale, hvorpaa kunde bygges noget Forslag om i det

Enkelte gaaende Lovbestemmelser med Hensyn til Beviset. Udvalget finder sig imidlertid foranlediget til at fremhæve, at det aldeles billiger den af Ringkjøbings Amtscomitee yttrede Anskuelse, „at Sjendens Modtagelses-Beviser ikke bør antages som Beviser for Tabet Størrelse, da de ere affattede uden synderlig Paa-siddelighed, idet de med Hensyn til Maal og Vægt ere afgivne efter et ganske løst Skøn eller efter Ydernes Dpgivende, der til Sjenden altid løb paa et større Quantum end i Virkeligheden borttoges“. Derimod kan Udvalget ikke finde samme Amtscomitees Fremgangsmaade tilstrækkeligt betryggende, naar den har anseet Staden for bevist, hvor Sognefogden og tvende Medlemmer af Sogneforstanderskabet erklærede, at de vare saa nøie bekendte med Omstændighederne, at de turde med Gd bekræfte, at den angivne Skade virkelig havde fundet Sted, thi vel kan et saadant Tilbud afgive tilstrækkelig Sikkerhed for de Kjendsgjerninger, hvormed Sogneforstanderne vare bekendte ved umiddelbar Erfaring, men, hvorvidt disse Kjendsgjerninger afgave et Beviis efter de almindelige Beviisregler, vilde Amtscomiteen selv have hadt at bedømme. Endnu mindre kan Udvalget finde det tilstrækkeligt betryggende, at Amtscomiteen har anseet den Skadelidtes Tilbud at bekræfte sin Angivelse med sin Gd for bevisende; hvor Sogneforstanderne ikke turde med Gd bekræfte, at den angivne Skade virkelig havde fundet Sted, men ikkun vare overbeviste derom, enten paa Grund af deres Kjendskab til den Skadelidtes Troværdighed eller andre Omstændigheder.

Da Udvalget saaledes ikke i de foreliggende Documenter har fundet nogen Veiledning til Fastsættelse af mere i det Enkelte gaaende Bestemmelser, seer det sig ikke i Stand til at foreslaae saadanne.